

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Dalily Marečkové, v právní věci **žalobkyně Nejvyšší státní zástupkyně** JUDr. Renaty Vesecké, se sídlem Jezuitská 4, 660 55 Brno, proti **žalovanému Městskému úřadu Beroun** se sídlem Husovo náměstí 68, 266 45, Beroun, za účasti osoby zúčastněné na řízení V■■■■ V■■■, bytem N■■■■■ čp. ■■, ■■■■ B■■■■, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 4157/2007/DOPR-BR/536/07 ze dne 22. 10. 2007,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného č.j. 4157/2007/DOPR-BR/536/07 ze dne 22. 10. 2007 se v části, kterou byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel patřící do řidičského oprávnění skupiny „A“, na dobu 6 měsíců, od dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**

- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku uznal žalovaný vinným V■■■■ V■■■■ (dále jen „přestupce“) tím, že dne 17. 8. 2007 ve 13.45 hod řídil traktor tovární značky ZETOR 6911 bez státní poznávací značky, neschválené k provozu na pozemních komunikacích, přičemž toto vozidlo řídil bez dokladů předepsaných pro řízení motorových vozidel. Svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. a), b) a e) zákona č. 361/200 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a přestupek ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena podle ustanovení § 22 odst. 7 zákona o přestupcích pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel patřících do řidičského oprávnění skupiny „A“, a to na dobu 6 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že provedenou lustrací bylo zjištěno, že vozidlo není schváleno k provozu na pozemních komunikacích, i když registraci podléhá.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jíž se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Uvedla, že napadeným rozhodnutím došlo k uložení sankce na základě výkladu, který znamená porušení zákona, a je proto dán závažný veřejný zájem na zrušení takového rozhodnutí. Porušení zákona spatřuje v tom, že žalovaný uložil přestupci mimo jiné i sankci zákazu činnosti (zde zákaz řízení motorových vozidel vyžadujících řidičské oprávnění skupiny „A“) přesto, že podle ustanovení § 81 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích se řidičské oprávnění skupiny „A“ týká motocyklů s postranním vozíkem nebo bez něj a přestupce v době spáchání přestupku vozidlo vyžadující řidičské oprávnění skupiny „A“ neřídil, ale řídil traktor tovární značky ZETOR 6911 vyžadující oprávnění skupiny „B“. Žalobkyně proto vyslovila názor, že takto uložená sankce je porušením ustanovení § 22 odst. 7 zákona o přestupcích, neboť žalovaný nejen že uložení této sankce dostatečně neodůvodnil, ale navíc takto uložená sankce nemůže mít preventivní ani represivní účinek. Rozhodnutí žalovaného tak žalobkyně považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné..

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že při stanovování sankce za přestupek, který svým jednáním spáchal přestupce, vycházel jak z díkce zákona o přestupcích, tak z metodiky Ministerstva dopravy. Zdůraznil, že kromě zákazu činnosti byla uložena i pokuta, která má jistě preventivní i represivní účinek. Žalovaný uvedl, že při ukládání sankce přihlédl k osobě přestupce, který je bezúhonný, za svou dlouholetou řidičskou činnost nemá žádný záznam v kartě řidiče, jednání se dopustil poprvé a velice toho lituje. Žalovaný se domnívá, že takto uložené sankce měly jak represivní, tak i preventivní účinek, neboť přestupci byla uložena pokuta, sankce zákazu činnosti a do karty řidiče obdržel body. Současně byl nucen odevzdat řidičský průkaz a požádat o vydání nového řidičského průkazu, ve kterém nebyla po dobu sankce uvedena skupina řidičského oprávnění skupiny „A“ a po uplynutí sankce je

nucen opět požádat o vydání nového řidičského průkazu, kde by byly uvedeny všechny skupiny a podskupiny řidičského oprávnění.

Přestupce k výzvě soudu sdělil, že neuplatnil možnost odvolání, uloženou pokutu zaplatil a řidičské oprávnění odevzdal. Rozhodnutí ponechal na úvaze soudu.

Krajský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o žalobě bez jednání, když žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy předsedkyně senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a má se tedy zato, že souhlas udělila (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.) a žalovaný s tímto postupem soudu souhlasil.

V řízení před žalovaným bylo prokázáno, že přestupce se dne 17.8.2007 dopustil přestupku ve smyslu § 5 odst. 1 pís. a) a § 6 odst. 8 pís. a), b) a e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, neboť řídil traktor tovární značky ZETOR 6911 bez registrační značky, a to přesto, že podléhá registraci. Navíc u sebe neměl žádný z dokladů předepsaných pro řízení motorového vozidla. Za toto jednání byly přestupci uloženy sankce, a to pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel patřících do řidičského oprávnění skupiny „A“, a to na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí.

Postup žalovaného lze označit za v zásadě správný, avšak nikoli bezvadný. Soudu nezbývá než přisvědčit argumentaci žalobkyně, že uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel patřících do řidičského oprávnění skupiny „A“ bylo v rozporu s právními předpisy. Přestupce byl totiž přistižen při spáchání přestupku při řízení motorového vozidla patřícího do řidičského oprávnění skupiny „B“, nikoli skupiny „A“. Za takové situace však uložená sankce skutečně neplní svou roli preventivní a represivní, neboť jmenovanému bylo zakázáno řídit motocykly a nikoli vozidla spadající do skupiny „B“, tedy bylo mu zakázáno řídit vozidla, jejichž řízením se však žádného přestupku nedopustil. Uložená sankce se tak zcela míjí svým účinkem, neboť přestupce teoreticky stále měl a má možnost páchat přestupek totožným způsobem, jelikož zůstal držitelem řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel skupiny „B“. Rozhodnutí žalovaného je tak zcela v rozporu se zákonem pokud se sankce zákazu činnosti týká. Soud je přesvědčen, že zejména pokud jde o sankci zákazu činnosti, pak tato sankce by měla postihovat činnost, kterou se přestupce přestupku dopustil. Toto pravidlo lze dle názoru soudu z díkce § 22 odst. 7 zákona č. 200/1990 Sb. logickým výkladem dovodit. K námitce žalovaného, odůvodňující druh uložené sankce osobou obviněného a jeho projevenou upřímnou lítostí, soud podotýká, že ustanovení § 11 odst. 3 přestupkového zákona správnímu orgánu umožňuje od uložení sankce upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku. Soud dále připomíná, že podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb. přestupek nelze projednat, uplynul – li od jeho spáchání jeden rok, přičemž dle ustanovení 41 s. ř. s. stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. V této souvislosti považuje soud za potřebné podotknout, že sice do jisté míry chápe důvody, které žalovaného vedly k uložení konkrétních zde uvedených sankcí a které ve své podstatě přestupce postihnou příznivějším způsobem, než by dle výše uvedeného odpovídalo požadavkům zákona, čímž žalovaný projevil jistou míru tolerance. Avšak bez dalšího se jedná o nepřijatelné a nežádoucí vybočení z mezí zákona. Je totiž nutné si uvědomit, že zde sice šlo o vybočení v pozitivním slova smyslu, když byla uložena sankce mírnější, než jak vyžaduje zákon, ale mohlo by dojít i k vybočení zcela opačnému, které by mělo pro osobu

postihovanou negativnější dopad, než jaký zákon ukládá, a to by byla situace rovněž zcela nežádoucí, a proto je nutné jakékoli vybočení mimo rámec zákona korigovat, resp. odstraňovat.

S ohledem na shora uvedené proto soud postupoval v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 a 4 s. ř. s. a rozhodl, jak ve výroku ad I uvedeno. V novém řízení bude na žalovaném, aby za spáchaný přestupek uložil přestupci sankci zákonem předpokládanou, která bude zcela odpovídat nejen charakteru přestupku, ale bude i plnit svou funkci preventivní a represivní. Správní orgán tedy vezme v úvahu zejména to, jakým způsobem byl přestupek spáchán, resp. jakým motorovým vozidlem se tak stalo. Pro úplnost soud dodává, že vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. za použití výkladu a contrario, když plně úspěšné žalobkyni v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Praze ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Praze dne 20. října 2008

Olga S t r á n s k á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Nešporová

